

Psalm 22:2a

“Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?”

1 David

2 Jezus

3 wij

Gemeente,

Vorige week zondagavond was het slot van de preek dat voorbeeld van McChayne. Die zag in Israel moeders lopen met hun baby voor hun buik. Zo droegen ze hun kindje. En dat kindje had de armpjes om moeders hals geslagen. Maar na een tijdje viel het kind in slaap en de armpjes schoten los. Maar moeder draagt het kind. Het kind schrikt wakker en slaat zijn armpjes weer om moeders hals. Even later laten de armpjes weer los. Het kind komt er omdat moeder draagt en blijft dragen. En zo gaat het met de gelovigen. Ze houden het vol, ze volharden, omdat Christus hen draagt. Als het van hun vasthouden afhing.....Maar de Heere Jezus blijft dragen en brengt ze thuis. En daarvan is het Heilig Avondmaal volgende week zondag teken en zegel. Dat Christus het geloof voedt en sterkt. Dat Hij laat volharden. Dat Hij laat volhouden en bidt en voedt opdat uw geloof niet ophoude. Daarom is het Heilig Avondmaal er. Daarom is het Heilig Avondmaal voor alle gelovigen, alle ware gelovigen, alle ware gelovigen, nadat zij zich opnieuw recht beproefd hebben.

Maar..... dat Jezus de gelovigen draagt en vasthoudt en thuisbrengt kan wel door het donker heengaan. Door enorme crises en aanvechtingen. Door de nacht heen. En daarvan is Psalm 22 één van de vele voorbeelden, maar wel één van de duidelijkste. Dat die bewaring door enorme diepten kan gaan.

1 David

David. De man gezalfd tot koning. Door God de troon beloofd gekregen. Hij zal koning zijn over Israel. Maar dan in Psalm 22. Het kunnen vijanden zijn van Saul, of van zijn eigen zoon Absalom. Maar ze bedreigen zijn leven. Hij vergelijkt ze met stieren, leeuwen en met bloeddorstige honden. (vs 13-17) Ze willen zijn dood. En bijna is het zover. Dat is verschrikkelijk, als mensen als dieren je willen doden. Maar....dan wordt Gods belofte niet vervuld. Hoe zal hij dan koning kunnen worden? Zouden Gods beloftenissen hun vervulling missen?

En dat terwijl David gebeden heeft, geroepen, gebruld, geschreeuwd tot God. (vs 2-3) Maar wat er ook gebeurt: niks. God komt niet te

hulp. Er verandert niets. Maar dan loopt het verkeerd af: David sterft en zal nooit Gods belofte vervuld zien. En daarbij: David merkt ook niks in zijn hart. Soms kun je dat ontvangen: dat het heel moeilijk is, maar je ervaart God zo dichtbij, Hij vult je hart zo met Zijn liefde. Maar niks daarvan. God is zo ver, zo ver weg.

En dan te bedenken, vers 5 en 6 dat onze vaders, dat andere mensen, kinderen van God, als die riepen tot God, dan werden ze geholpen. Dat hoor je wel eens, lees je wel eens. Maar mij helpt God niet. En anderen zien dat ook en spotten er mee: ben jij nou Gods Gezalfde? Ben jij nou een gekende van God?

David is er moedeloos van: mijn hart is als was gesmolten, alle moed is weg. Voor eigen waarneming merkt hij niks van God: God helpt niet, God troost niet. En stemmen klinken: ben jij nou een kind van God?

Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten? Daar zit nog iets in. Hoort u dat? Waarom hebt Gij mij verlaten? Dan is God dus wel dichterbij geweest. Als iemand je verlaten heeft, is hij bij je geweest. Dus David wist daarvan. Als God nabij hem is. En je merkt dat Hij Zijn beloften vervult. Dat Hij je gebed verhoort. Hij toont Zijn gunst, Hij laat Zijn liefde blijken. En je hart is vervuld van Zijn liefde. De HEERE is bij mij, ik zal niet vrezē. Precies wat ergens staat: de aanschouwing van Gods aangezicht is zoeter dan het leven. En het leeft in je hart: de HEERE vervult, de HEERE maakt waar. De HEERE hoort het gebed. En vervult de dorst naar Hem. Maar dat was vroeger, nu is het anders, God heeft mij verlaten. En de verberging van Gods Aangezicht is bitterder dan de dood.

Gemeente, kent u deze dingen? Weet u ervan dat de HEERE nabij is? Dorst naar Hem vervuld. En ja, misschien is het nu wel heel anders. God laat niets van Zich merken. Waar blijft Zijn belofte? Wat merk je van Zijn gunst in je hart? Bidden lijkt niet te helpen. En als er een stem spot: ben jij nou een kind van God, denk jij nou bekeerd te zijn? En het ergste is de gedachte, de ingaving: en zo blijft het ook, 't is over en uit, nooit wat geweest, en dit is je eeuwig deel. Wat doe je dan anders dan schreeuwen tot God? Roepen en het uitschreeuwen van dorst: Heere, haast u mij ter hulp, want benauwdheid is nabij, blijf niet verre van mij en hoor en kom.

Dat is het verschil. Dat is het verschil met iemand die onbekeerd is. Van wie geldt: God is ver van je. God laat geen liefde merken in je hart, God is niet nabij. En: je hebt er ook geen last van. Zo is het toch

van nature? God is ver van je, maar je hebt er niet de minste last van. Je roept niet, je schreeuwt niet. Je weet niet wat het is om God nabij te hebben, je kent Gods liefde in je hart niet, en het is je best. Prima. Je hebt genoeg plezier en rust en voldoening in je leven, in je levensvreugde, in je godsdienst, in je zelf. Je mist God, maar je mist Hem niet. Je bent vreemd aan Hem. Je hebt geen deel aan Hem. En dat blijkt als je moet blijven zitten omdat je niet ten avondmaal kunt. Dat wil je onrustig maken, doen zien: ik sta erbuiten. God klopt op je hart.

Dat is het verschil met iemand die bekeerd is: die kan het niet uithouden als God zo ver weg is. Die schreeuwt vroeg of laat tot God, die dorst naar God, die smacht naar God. Bent u zo iemand? Ben jij zo iemand?

Dan kruist Jezus je pad vanmorgen. Want we weten het wel: deze woorden zijn overgenomen door de Heere Jezus aan het kruis.

2 Jezus

En daar had de Heere Jezus alle reden toe. Hij was omringd door vijanden. Die als dieren, leeuwen en bloeddorstige honden zich verzameld hadden. Toen Pilatus Hem naar buiten bracht. Eerst samen met Bar Abbas, daarna alleen, en ze schreeuwden om Zijn dood. Weg met Hem, kruist Hem, kruist Hem. En: God kwam niet te hulp. God greep niet in. God liet het Sanhedrin, Pilatus, de soldaten hun gang gaan. Niets te merken van ingrijpen van God. En God liet het gevoel van Zijn nabijheid weggaan. God liet Hem nederdalen in de hel van Godverlatenheid, van God verlaten. En Jezus roept aan het kruis: Mijn God, mijn God waarom hebt Gij Mij verlaten?

Jezus kruist je pad. Je ontmoet Hem daar waar je God kwijt bent en je je van Hem verlaten voelt en schreeuwt naar God. Daar legt Jezus vanmorgen Zijn hand op je schouder. Ik ben er ook, Ik ben hier ook geweest. En, Mijn geliefde, Ik zal deze weg verder gaan. En dan mag jij terug. Terug naar God, terug naar Zijn nabijheid en gunst. Ga jij maar terug, Ik zal verdergaan. Deze donkere schacht nog verder in, nog dieper nederdalen in de Godverlatenheid, tot dat Ik volkomen van God verlaten ben. Er niks meer doordringt van Zijn hulp en kracht. Enkel spot en geen hulp zal zijn. Ik daal neer tot op de bodem. Ga jij maar terug. Ik voor u.

En in de tweede plaats gaat Jezus niet alleen tot op de bodem van de totale Godverlatenheid. Maar Hij wordt van God verlaten omdat God toorn. Want verlaten en verlaten is twee. Je kunt op twee manieren iemand verlaten, van iemand weggaan. Je kunt iemand verlaten terwijl je hem liefheeft. Toen u voor de dienst uw baby of jonge kind op de kinderoppas bracht toen hebt u het daar achtergelaten, u verliet uw kind. Maar u denkt er nog zowat elk moment aan in de kerk, u

hebt het verlaten uit liefde, voor eventjes. Je zou je kind ook heel anders kunnen verlaten: je bent zo kwaad op je kind, je brengt het naar het drijfzand, zet het daar op en je gaat. Kwaad, en je bent van plan nooit meer terug te komen. Dat maakt nogal verschil. En dat doet God bij Zijn Zoon aan het kruis: Hij verlaat Zijn Zoon in toorn. En in dit aardse leven zal het voorgoed zijn. In dit aardse leven zal God niet meer terugkomen bij Zijn Zoon, Hij zal op de bodem van de hel wegzinken en sterven. Hij van God verlaten, totaal en in toorn.

Wie God niet kent, gaat dit tegemoet. Voor eeuwig. Nu heb je er geen last van dat God ver weg is van je. Maar eens: voor eeuwig wel. En met Zijn woord komt Hij je tegen vanmorgen. Hierheen ben je op weg. Keer terug. Bekeer je. Zoek de HEERE en leef. Zoek de Heere Jezus en God zal met je zijn. God worstelt om je behoud om je tegen te houden van deze weg. O geef je toch gewonnen en wring je niet langs de Heere heen, omdat je zonder God wil zijn.

Wie dat gevecht verloor, die is zalig. Wie dat gevecht gewonnen gaf en zich aan Jezus overgaf, die weet het: Hij van God verlaten opdat wij nimmermeer van God verlaten zouden worden. Opdat wij nimmermeer door God totaal verlaten zouden worden, nimmermeer in Zijn toorn verlaten worden. Dat verzegelt Hij aan Zijn tafel. Ik zal u niet begeven en u niet verlaten. En dat alles dankzij Hem. De Heere Jezus. Die Zich door God in Zijn toorn liet verlaten. Dankzij Hem tot God genomen om nooit door Hem verlaten te worden. Om Zijn nabijheid te mogen ontvangen. Te mogen merken bij tijden dat de HEERE hoort. Te danken aan Jezus Godverlatenheid. Dat Hij mij hoort. En uitkomst geeft. Dat Hij redt, keer op keer. Dat Hij Zijn liefde laat merken, en Zijn vrede laat neerdalen: te danken aan Hem, de Heere Jezus. Uit de diepe schacht van Zijn God verlatenheid welt de stroom op van Gods nabijheid en gunst in mijn hart. Heerlijk als je dat mag merken, als je zo mag leven. Uw goedertierenheid is beter dan het leven. En bij brood en beker verzegelt Hij: Ik zal trouw blijven, Ik voed en onderhoud, en Ik geef alvast garantie en voorsmaak van de eeuwige nabijheid van God, ten volle te genieten al de beloften van God.

Maar....maar..... als je dan voor je gevoel toch van God verlaten bent? God laat niets van Zich merken. Zijn beloften lijken niet vervuld te worden, je krijgt geen uitredding, het wordt alleen maar zwaarder en erger en moeilijker, en Hij laat je hart niks merken van Zijn gunst. En je hoort stemmen in je die zeggen: jij een kind van God? Vergeet het maar. En is het is zo doods, zo koud van binnen. Waarom hebt Gij mij verlaten?

3 wij

Ja, waarom? Dan zeggen we eerst iets wat juist past in het kader van de week van voorbereiding. Waarom hebt Gij mij verlaten? Dat kan zijn, dat zou kunnen zijn, omdat wij God verlaten hebben. Omdat wij in zonden zijn gaan leven. Omdat wij weigeren schuld te belijden. Dat hoeft niet altijd zo te zijn, dat was in psalm 22 bij David ook niet zo, maar het kan wel. In Psalm 32 was het bijv wel zo bij David. Toen was zijn hart en ziel ver van God omdat hij gezondigd had en wilde doorgaan alsof er niks gebeurd is. Dus het eerste om te doen is: je beproeven voor Gods Aangezicht. HEERE, zijn er redenen bij mij waardoor U afstand bent gaan nemen, waardoor U Zich terugtrekt. Heere, als dat zo is, maak het mij bekend, open mijn ogen. Doorgrond mij o God en ken mijn hart beproef mij en zie of bij mij een schadelijke weg zij en leid mij op de eeuwige weg.

Dat doet u toch wel? En jij? Je laten beproeven door de Heere: Heere, is er iets? Toon het mij dan, wat het ook is. De mens beproeve zichzelf en ete also. Dus wie zich niet beproeft, laat beproeven door God, die ete niet.

Maar in Psalm 22 is dat niet aan de hand. David leeft oprecht met de Heere. En daarom is het juist zo zwaar en zo'n aanvechting. Waarom hebt Gij mij verlaten, terwijl ik juist mag wandelen in oprechtheid met U en mijn schuld beleden heb. En dagelijks belijd en roep om genade en vergeving en of U mij aan wilt nemen, maar ik merk er niets van. Waarom?

Ja dan komt dat verhaal van de kinderoppas naar voren toe. God kan je verlaten terwijl Hij je liefheeft. Of juist omdat Hij je liefheeft. Maar ja, dat kind ziet dat soms niet, dan denkt het dat mama nooit meer terugkomt en gaat krijsen. Maar dat is niet nodig. Want de Heere verlaat uit liefde, om te beproeven. Om te oefenen in het geloof. En geloof is geloof in het Woord. Geloof is het been dat rust op de belofte. Het Woord en de belofte die zeggen: die tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen. Indien wij onze zonden belijden God is getrouw en rechtvaardig dat Hij ze vergeven en ons reinige van alle ongerechtigheid. En Zijn belofte: Ik laat nooit varen wat Mijn hand begon. Niemand zal ze uit Mijn hand rukken. Dat is de grond, de basis van het geloof. Daarop wil Hij leren steunen alleen. Dat moet genoeg zijn. Kijk, net als bij staan op je been. Als je been gezond en sterk is kun je staan op de grond. Dan heb je daar genoeg aan om te lopen. Soms als je been niet gezond is, niet sterk is, dan krijg je krukken om te gebruiken, als extra steun. Maar dat moet een keer weer over. Dat je weer zo sterk bent dat je zonder kruk kan staan. Kijk, het geloof is het been dat staat op Gods belofte. Maar dat geloof kan zo zwak zijn dat het hulp nodig heeft: uitredding op

het gebed, gevoel van Gods liefde in je hart. Maar God haalt die krukken ook wel eens weg. Dat je benen sterker worden. En het geloof genoeg heeft aan het Woord alleen, aan de belofte alleen!

Daarom haalt Hij de krukken wel eens weg. Het gevoel neemt Hij weg, Hij lijkt het gebed niet te horen. Omdat Hij je wil laten steunen op het Woord alleen. Hoe donker het ook is. En in dat donker reikt Hij dan het Heilig Avondmaal aan. Zie je wel, proef je wel: Ik ben getrouwd, Ik zal voeden en onderhouden. Geloof Mij nu op Mijn Woord. Op Mijn Woord alleen. Dat is geloof. Geloof steunt op het Woord en verlangt naar ervaring. Dat is geloof: steunen op het Woord en verlangen naar ervaring. Maar ook al ervaar ik niets, dan nog wat de catechismus zegt in zondag 16. Wat troost u de nederdaling ter hel van de Heere Jezus? Zijn Godverlatenheid. Dat ik in mijn hoogste aanvechting verzekerd zij dat mijn Heere Jezus Christus in Zijn helse kwelling benauwdheid, angst en pijn, mij daarvan verlost heeft. Ik zal nooit van Hem verlaten worden. Nooit in Zijn toorn en nooit volkomen.

Dat blijkt alleen al hieruit, dat David nog roept en schreeuwt naar God. Mijn God, mijn God. God van het verbond, God Die van jongs af aan mijn God geweest zijt. Haast u tot mijn hulp. Als God je echt volledig verlaat, als God Zich helemaal van je terugtrekt en in Zijn toorn verlaat, dan roep je niet meer, dan zou je niet meer schreeuwen tot Hem. Dan zou je of denken: kan mij het schelen, ik ga zo wel verder, of je zou in wanhoop niet meer bidden omdat je wegzinkt in totale wanhoop en angst. Als God je echt verlaten had..... Maar als je schreeuwt tot God is er geloof. Gebed is bewijs van leven! Die schreeuw naar God is vrucht van geloof. Misschien verborgen, aangevochten, zwaar betwijfeld, heel erg klein geloof, maar toch: geloof. En het schreeuwen tot God verraadt het geloof. Dat het er toch is. de schreeuw om God. Want geloof steunt op het Woord en verlangt naar ervaring. Ook op weg naar en aan het Heilig Avondmaal.

Zo draagt God erdoorheen. Als die baby voor moeders buik. Gedragen en vastgehouden en thuisgebracht. Ook al gaat het door het donker, door een donkere tunnel, door weer en wind, regen en storm. Vrees niet, zegt God in Jesaja 54, want voor een klein ogenblik heb Ik u verlaten, maar met grote ontfermingen zal Ik u vergaderen. Voor een kleine tijd heb Ik Mijn Aangezicht van u een ogenblik, maar het leek en voelde als een eeuwigheid, verborgen, maar met eeuwige goedertierenheid zal Ik Mij weder ontfermen, zegt de HEERE, uw Verlosser. Want Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en Mijn verbond des vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer. Als Hij dan weer verschijnt en het laat merken. Als een jongen en meisje die elkaar een paar maanden niet gezien hebben en dan komt hij weer

thuis. Als de HEERE weer terugkeert en Zijn liefde doet ervaren. In dit leven. Keer op keer. En dan na dit leven. Eeuwig en ten volle genieten al de beloften Gods. Nooit meer schaduw, nooit meer donker. Altijd licht, zicht gevoel en beleving, ten volle.

Amen